

tigués dins les possibilitats del públic i que ens permeti de pagar al metge l'adequada remuneració. El projecte proposa pagar als metges generals una suma anyal equivalent a 30 xelins per persona assegurada, arrançant la forma de remuneració amb acord dels metges organitzats en cada contrada.

Hom estima que els serveis mèdics costaran una quantitat aproximada a 5 lliures 4 xelins per persona, anyalment, de les quals un 20 % seria pagat per l'Estat i l'altre 80 % per les quotes d'assegurança graduals segons la possibilitat de pagament dels assegurats. El projecte exposa que els afers financers i administratius siguin resolts per un cos executiu i que els serveis professionals es facin sota la inspecció professional, amb un comitè directiu de membres estranys i professionals que resolgui les queixes i les controvèrsies.

L'administració del projecte tindria per guia el que Mr. Kingsburg considera com cinc fonaments pràctics, deduïts de l'estudi que donen les experiències europea i nordamericana.

Segons les seves pròpies paraules els cinc fonaments són:

1. Llibertat completa de tots els metges que subscriguin la reglamentació necessària per atendre els serveis de l'assegurança.

2. Llibertat de totes les persones per tal que puguin escollir el seu metge o dentista entre tots els pràctics de la collectivitat que subscriguin les ce's de l'assegurança.

3. Llibertat dels metges d'acceptar o refusar qualsevol pacient.

4. Mínim de ròssec de l'organització de l'assegurança amb l'exercici privat de la medicina per aquells que puguin subvenir al capteniment particular dels serveis mèdics.

5. Control professional del personal i dels procediments emprats pels professionals.

Es interessant remarcar la reacció dels metges nordamericans a les propostes de Mr. Kingsburg. La revista professional dels metges, el *Journal of the American Medical Association* del 7 d'abril, ha remarcat el que segueix: "Els metges americans s'han acostumat a veure els efectes de l'assegurança obligatòria com si fossin de color de rosa", i davant aquesta visió optimista de l'esdevenidor els recorda el que ha passat a Anglaterra que de la petita quota que cobra el met-

ge per assegurat per efecte de la depressió econòmica s'ha tingut de retallar un deu per cent que en total significa una xifra important que arribà a fer angoixosa la situació de molts metges, fins el punt d'haver de retirar llurs fills dels collegis als quals anaven: Per fortuna aquesta situació ha millorat ara. Però, qui negarà que l'assegurança social segons com hom la concebeix, no assegura una mitjana estabilitat al metge?

EL METGE ENFRONT DEL SEU MALALT

Un tribunal de justícia de Viena ha estat reclamat per a decidir la qüestió importantíssima de si el metge està obligat a dir el seu malalt la veritat del diagnòstic que n'ha fet, àdhuc en el cas que si en fent-ho ha de dictar una sentència de mort. I amb aquesta qüestió hi anava junyida la de si en cas de negar la veritat al malalt, pot ésser perseguit el metge per danys i perjudicis.

El cas que es tractava és el següent: un home de seixanta anys — que segons el seu metge, pateix de càncer — consulta fa any i mig al Dr. Zweig, un especialista de Viena, queixant-se de trastorns als budells. El Prof. Zweig envià el malalt al Prof. Finsterer, cirurgià, dient que tenia un pòlip al recte que devia extirpar-se. El Prof. Finsterer aparentment aprovà el diagnòstic i procedí a l'operació. Després el malalt fou aconsellat d'anar a l'Institut de Ràdium de Viena per tal de seguir el tractament. En aquest moment la dona del malalt demanà al cirurgià que creia del seu marit, i fou informada que aquest patia un càncer inoperable.

Per la qual cosa el malalt denuncià els dos facultatius, que l'assistiren reclamant danys i perjudicis, al·legant que hauria d'haver-se-li dit la veritat abans, puix en tal cas no hauria consentit l'operació. Sotmetent-se al consell dels metges havia sofert una sèria i innecessària operació; afirma que els especialistes havien diagnosticat malament el seu cas i havent estat debades l'operació tenia dret a una indemnització de 50.000 pessetes.

La prova posà en clar que els metges havien tractat gratuïtament el malalt, i que la dona del malalt mai havia fet cap gestió per tal d'assabentar-se de l'estat del seu marit abans d'ésser-li